

הכנס ה-11 של העמותה הישראלית ללימודים בינלאומיים (עיל"ב)

בסימן יובל למלחמת ששת הימים (1967 - 2017)

ירושלים, 8 ביוני 2017

תקצירי מאמרים/הצגות

1.א. המודיעין בשירות מקבלי החלטות; המודיעין בתהליכי קבלת החלטות

ד"ר אפרים לפיד, אוניברסיטת בר-אילן, "מקומו של המודיעין בסוגיית הגרעין העיראקי."

בידי המודיעין הישראלי הצטברו הוכחות שהעיראקים מתכוונים להקים יכולת גרעינית צבאית עוד באמצע שנות ה-70. בפני המודיעין עמדו שלושה אתגרים עיקריים בטיפול בנושא הגרעין העיראקי:

- מעקב איסופי אחר התקדמות הפרויקט הגרעיני. לשם כך הופעלו אמצעי מודיעין כמעט מכל תחומי העשייה המודיעינית: סוכנים וחדירה מבצעית; מגעים בתחומי קשר המדע, בעיקר עם מדעני צרפת; קשרים עם ארגוני מודיעין עמיתים בחו"ל; פעילות מדינית מול צרפת והזירה הבינלאומית; מבצעי חוזי – תצפיות וצילום בשטח ובאוויר.
- סיכול מבצעי של הפעלת הכור: בשנים 1979-1981 ננקטו פעולות חשאיות רבות לעיכוב הפרויקט הגרעיני של עיראק.
- גיבוש הערכת מודיעין כוללת לצורכי קבלת החלטות.
- עיבוד המידע המדויק לצורכי פעילות מבצעית ואספקת המידע לכוחות המבצעיים.

הוקמה קבוצת עבודה בין-שירותית בראשות סגן ראש המוסד נחום אדמוני, ובהשתתפות תא"ל אבי יערי, ראש חטיבת המחקר באמ"ן, שנועדה לנווט את הפעילות המודיעינית, לבחון את המידע ממגוון המקורות ולהמליץ לקברניטים. תהליכי העיבוד וההערכה של המידע נוהלו על ידי שותפי סוד מצומצמים באמ"ן, במוסד, בקהילה המדעית ובוועדות מומחים שמינה ראש הממשלה בגין.

בתהליך קבלת ההחלטות המרכזיות בשאלה האם לתקוף את הכור בדרכים מבצעיות כדי לסכל את התקדמות הפרויקט נוצרה מציאות יוצאת דופן ביחסי המודיעין והקברניטים: ראש המוסד יצחק (חקה) חופי וראש אמ"ן אלוף יהושע שגיא הסתייגו מעיתוי התקיפה, בניגוד לעמדת מפקד חיל האוויר אלוף דוד עברי, הרמטכ"ל רב-אלוף רפאל איתן וראש הממשלה מנחם בגין. הסגנים של ראשי המוסד ואמ"ן תמכו ביוזמת התקיפה.

בכנס של עיל"ב יוצג מיקומו של המודיעין במהלך הישראלי האסטרטגי לשיבוש היכולת הגרעינית-הצבאית העיראקית. הנושא זכה להערכה בינלאומית וללימוד הניסיון הישראלי בכל היבטיו, לרבות התשומה המודיעינית לקבלת ההחלטות ולביצוע.

פרופ' אלכס מינץ וד"ר שאול שי, המרכז הבינתחומי הרצליה, 'האם אדפטציה יכולה להיות רכיב בתפיסת הביטחון של ישראל?'

תפיסת הביטחון של ישראל מושתתת על שלושה רכיבים: התרעה, הרתעה והכרעה. וועדת מרידור הוסיפה ב-2006 לתפיסה המסורתית רכיב רביעי: התגוננות. במאמר זה אנו מפתחים ומבהירים את מונח ה"אדפטציה" שהכללנו כרכיב בתפיסת הביטחון (2014), ומדגימים את חשיבותה ויתרונותיה באמצעות דוגמאות מהזירה הביטחונית והמדינית הישראלית.

במאמר נבהיר את מושג האדפטציה, נציג את סוגי האדפטציה השונים, היקפי האדפטציה, ואת מעגל האדפטציה. כמו כן, נציג עשר דוגמאות לאדפטציה מדינית וביטחונית בישראל.

פרופ' אפרים כהנא, התכנית למודיעין וביטחון לאומי, אוניברסיטת בר-אילן, "פיקוח פרלמנטרי על המודיעין והשפעתו על קבלת-החלטות: הניסיון של ארה"ב."

פעולות חשאיות שבהן נוקטות מדינות הן שנויות במחלוקת בין אלה הגורסים כי זהו כלי לגיטימי של מדינה לקידום מדיניותה לבין אלה הסבורים שאל לה למדינה לנקוט בשיטות חשאיות. הפולמוס גולש גם לנושא האם גורמי המודיעין הם אלה האמורים להיות המבצעים של פעולות חשאיות. מעבר לפולמוס, מסתבר כי פעולות חשאיות רבות מתבצעות על-ידי מדינות שונות ובכללן ארה"ב.

פעולות חשאיות מכוונות לעתים רבות גם בשם "הדרך השלישית" או "האופציה השלישית" בין "שב ואל תעשה" לבין פעולה גלויה. מטרת המאמר היא לבחון כיצד מקבלים בארה"ב החלטות על ביצוע פעולות חשאיות. ניתוח תהליכי קבלת החלטות לגבי ביצוע פעולות חשאיות על-ידי הממשל של ארה"ב מלמד, על פי הממצאים ממסמכים ששחררו לעיון הציבור, שהתהליך נתון למערכת של בלמים ואיזונים כאשר הממשל לבדו איננו המחליט העליון והוא כפוף גם לפיקוח של הקונגרס בנידון.

על בסיס ניתוח המסמכים ששחררו לעיון הציבור, המאמר עוסק בחקר אירועים של פעולות חשאיות מהתקופה שלאחר מלחמת העולם השנייה ועד 1987. בין היתר המאמר מציג ניתוח של תהליכי קבלת החלטות שקדמו לפלישה למפרץ החזירים (1961), דרך המעורבות של ארה"ב באמריקה הלטינית, והמעורבות בלאוס, כמו כן גם פרשת איראן-קונטרה (הידועה גם בשם "איראן-גייט"). יחד עם זאת נעשה במאמר גם ניסיון לבחון את קבלת החלטות השנויה במחלוקת הידועה כ"פרשת בנגזי" שעוררה דיון ציבורי נרחב בקונגרס האמריקאי.

ד"ר אייל פסקוביץ, אוניברסיטת חיפה, "הערכות מודיעין בסוגיות חברתיות: האם ניתן לחזות אירועים דוגמת 'אביב העמים הערבי' או זכיית החמאס בבחירות?!"

"מודיעין חברתי", קרי – התחקות אחר תהליכים חברתיים וניסיון לחזות את השפעותיהם הפוליטיות, הינו אחד מתחומי המודיעין המתגרים ביותר. המאפיינים הייחודיים של תחום מרתק ומורכב זה כוללים קשיים ניכרים הן בשלב האיסוף המודיעיני ובייחוד בשלב המחקר וההערכה. מכאן, לא ייפלא ששירותי מודיעין רבים בעולם נכשלים פעם אחר פעם בחיזוי תהפוכות פוליטיות על רקע חברתי.

כך, למשל, ה-CIA האמריקני נכשל בחיזוי המהפכה האסלאמית באיראן (1979) ונפילת בריה"מ (1991), שניים מהאירועים המכוננים של המאה ה-20. גם אירועי "אביב העמים הערבי" (2010 ואילך), ובמרכזם נפילת שלטונו של חוסני מובראכ במצרים, לא נחזו ע"י אף שירות מודיעין מערבי או ערבי, ובכלל זה המוחאברא המצריים. כישלונות דומים חוו גם שירותי המודיעין הישראליים, אשר הופתעו הן מפרוץ ההתקוממות העממית בשטחים (האינתיפאדה) בשנת 1987 והן מזכיית החמאס בבחירות למועצה המחוקקת הפלסטינית שנערכו בשנת 2006. שני אירועים מכוננים אלו היו תוצאתם של תהליכים חברתיים רבים בשנים, אשר חמקו מהרדאר של שירותי המודיעין הישראליים.

ההרצאה תסקור את המאפיינים הייחודיים והמורכבות הרבה של תחום "המודיעין החברתי", תנתח מספר מקרי מבחן בהם נכשל המודיעין הישראלי בחיזוי תהפוכות פוליטיות על רקע חברתי ותבקש להציע מספר דרכים למזעור סיכויי הטעות המודיעינית בתחום זה, ובכלל זה (1) היועצות שוטפת של שירותי מודיעין עם מומחים באקדמיה, (2) הגברת הפלורליזם המודיעיני, (3) שימת דגש על שיטות גלויות לאיסוף מודיעיני, (4) היעזרות במשרד החץ ובנציגויותיו ברחבי העולם, ועוד.

2.א. חקר שלום והסכסוך הישראלי-ערבי

לב טופור, אוניברסיטת בר-אילן, "תהליך השלום בצל הבחירות: 1992-2001."

תהליך השלום הישראלי-פלסטיני החל להתממש בשיאו בתחילת שנות ה-90 של המאה ה-20 ופסק בשנת 2001 עד ימינו. את הסכסוך ניתן לחקור מתחילת המאה ה-20, אך הבעיות השונות בסכסוך וחוסר ההצלחה בתהליך השלום אינם נובעים משנאה הדדית מפורשת של הצדדים, אלא מחוסר מימוש דעת-קהל הרוב המתון. להשערת, ישנו גם חוסר ההתאמה בין המערכת הביורוקרטית והדמוקרטית בישראל לבין דעת הקהל, ובכך אין מימוש מספק של תהליך השלום. המעניין הוא שלאורך כל שנות ה-90 הביע הציבור הישראלי תמיכה מסוימת בתהליך השלום ובוותורים לטובת הסדר, אך השלטון בישראל לא הוציא לפועל את דעת הקהל בצורה מספקת. במחקר זה אחקור את הסיבות לכך ובעזרת שילוב תיאוריות, היסטוריה וממצאים אמפיריים, אתן את הדעת לסוגיה המחקרית – השפעת האופי הדמוקרטי בישראל על תהליך השלום הישראלי-פלסטיני.

ד"ר זיו רובינוביץ, אוניברסיטת בן-גוריון בנגב, 'עלייתו ושקיעתו של רעיון האוטונומיה, 1967 - 1982'.

הרעיון לכונן אוטונומיה לפלסטינים על-מנת לפתור את הסכסוך בארץ ישראל הוא מן הוותיקים שבמחשבה הציונית והישראלית. עד 1967 היה זה רעיון לא-מעשי מאחר ולא כל שטח הארץ היה בשליטת ישראל. משהשתנה המצב, החל דיון על הסדר הקבע, כשאוטונומיה היא אחת האפשרויות הבולטות. אולם שלל הרעיונות שעלו אז לא תורגם להחלטה מוגדרת וישראל נותרה כוח כובש בשטחים. ב-1977 רה"מ מנחם בגין הגה את תכנית האוטונומיה במסגרת הצעת השלום שלו למצרים. בגין אמנם הציע להקים רשות מנהל נבחרת שתשלוט בכל התחומים האזרחיים בחיי הפלסטיניים למשך חמש שנים בעוד ענייני החוץ והביטחון ייוותרו בידי ישראל, אך ההצעה לא כללה מתווה להיפרדות ישראל מהפלסטינים ומהשטחים, ולכן ארה"ב ומצרים דחו את התכנית אבל הסכימו לדון בה במו"מ לשלום. בהסכמי קמפ דייוויד המסגרת לשלום אזורי כללה מרכיבים מתכנית האוטונומיה וחייבה את ישראל לדון בהקמת אוטונומיה. ישראל התעקשה שמו"מ זה יחל רק לאחר חתימת הסכם השלום עם מצרים. השיחות נהלו בשנים 1979-1982, ונכשלו. רק כעבור עשור – לאחר האינתיפאדה הראשונה, ביטול הזיקה הירדנית לשטחים והשתרשות העיקרון שלפלסטינים מגיעה זכות ההגדרה העצמית – נחתמו הסכמי אוסלו שלמראית-עין היו תולדה של תכנית האוטונומיה ולמעשה חרגו ממנה בעיקר בממדים הסמי-ריבוניים והטריטוריאליים שבהם. מאז כישלון וועידת קמפ דייוויד ביולי 2000, וביתר-שאת מאז שניכר כי העולם תומך בהקמת מדינה פלסטינאית לצד ישראל, הוגי ימין חוזרים לרעיון האוטונומיה.

המחקר בוחן את השנים 1967-1982, מהרגע שהרעיון נראה מעשי ועד שהמו"מ ליישמו נכשל. השאלות המרכזיות שתיבחנה הינן: האם היה סיכוי למימוש הרעיון? מה היו התנאים הדרושים לכך? מדוע שקע רעיון האוטונומיה? האם הכישלון נבע מסיבות פוליטיות בלבד? מה היו ההשלכות ארוכות הטווח של שקיעת הרעיון?

פרופ' הלל פריש, אוניברסיטת בר-אילן, "המשולש ישראל-הרשות הפלסטינית-ממשלת חמאס ותיאוריות של יחסים בין-לאומיים".

Prof. Hillel Frisch, "The Israel, PA, Hamas Triangle and International Relations Theory"

How robust are the three basic paradigms – offensive realism, neorealism (sometimes referred to as defensive realism), and constructivist accounts – in explaining international relations are fiercely debated in political science. This study looks at the triangular relationship between Israel, the Abbas-led Palestinian Authority, and Hamas in Gaza, since the latter took control over Gaza in 2007, in order to test the validity of these three approaches. Offensive realism, with its focus on the balance of power, would predict greatest cooperation between the PA in the West Bank/Judea and Samaria and Hamas in the Gaza Strip, as both balance against a far more powerful state that they rhetorically perceive as an occupying and expansionist state, or alternatively, that each or both of them would bandwagon with Israel. Defensive realism, with its focus on the balance of threat, would predict greater cooperation between Israel and the PA against Hamas, the force that expelled the PA from Gaza and whose grassroots presence in the West Bank/Judea and Samaria presents a grave threat to the PA. Alternatively, defensive realism will also predict the existence of antagonistic relations between Israel and the PA, given the perceived threat Israel poses to the PA. Finally, constructivist accounts, with its stress on identity politics, would suggest that given the strong identity differences among the three sides – a Jewish Zionist Israel, a "secular" nationalist PA, and an Islamist theocratic movement such as Hamas – that the relationship between each side and the other two would be totally inimical, as characterized by zero-sum confrontations.

The paper argues that the neorealist account comes closest to describing accurately the relationship among the three political actors. In this sense, the fine-tuned and intensive security cooperation between Israel and the PA is clearly levelled against the Hamas threat.

פרופ' אלי פודה, האוניברסיטה העברית, "החמצות לשלום בסכסוך הישראלי-ערבי".

Prof. Elie Podeh, "Missed Opportunities in the Arab-Israeli Conflict"

Historians of the Arab-Israeli conflict often describe certain episodes as a "missed opportunity" to reach an agreement between Israelis and Arabs. The problem of these descriptions, however, is that the term "missed opportunity" is not properly defined, and it is mainly used for political reasons in order to blame one side in the conflict for missing the opportunity to achieve peace. This paper is part of a comprehensive research on missed opportunities in the Arab-Israeli conflict. The study covers some 28 successful and unsuccessful episodes of negotiations in the Arab-Israeli conflict from the first agreement signed between Faisal and Weizmann in 1919 until the Olmert-Abbas talks in 2008. The aim of the paper is to offer a working theoretical model of how to assess a missed opportunity. On the basis of the proposed definition, the paper show the number of opportunities missed by Israel, the Palestinians, and the Arab states.

4.א. חברה, צבא ומדינה: דפוסים בחברה דמוקרטית?

פנינה שוקר, אוניברסיטת בר-אילן, 'תפיסת החברה הדמוקרטית כרגישה לנפגעים בראי הריאליזם הניאו-קלאסי'.

החל משלהי שנות ה-90 של המאה הקודמת צומחת ביחב"ל גישה חדשה להסבר תגובותיהן של מדינות לסביבתן הבינלאומית המכונה ריאליזם ניאו-קלאסי. כמו תיאוריות ריאליסטיות אחרות, גם גישה זו רואה את המערכת הבינלאומית כאנרכית וסבורה כי מעמדה של מדינה במערכת הבינלאומית ויכולותיה החומריות מהווים את המשתנים הדומיננטיים בעיצוב החלטות של ביטחון לאומי. עם זאת, לפי גישה זו, הקשר בין יכולת חומרית לבין התנהגות במדיניות חוץ איננו ישיר, אלא הוא מורכב ומתווך באמצעות גורמי פנים, דוגמת מבנה המדינה, פוליטיקה פנימית, יכולת גיוס משאבים ועוד, המשפיעים על האופן שבו מדינה מפרשת איומים בינלאומיים ומגיבה אליהם. אמנם, ישנה הסכמה בקרב חוקרי הריאליזם הניאו-קלאסי כי תפיסות מקבלי החלטות בדבר לחצים בינלאומיים וחלוקת העוצמה במערכת הבינלאומית מהוות משתנה מתערב חשוב, אך בספרות איננה ניכרת התייחסות מספקת לתפיסות מקבלי החלטות בדבר מרכיבי עוצמתה הפנימית של המדינה. על כן, אציג משתנה מתערב שטרם זכה לדיון במסגרת הריאליזם הניאו-קלאסי והוא תפיסת החברה כרגישה לנפגעים, שלטענתי משפיעה רבות על העדפתם של מקבלי החלטות בחברות דמוקרטיות להימנע ממלחמה ולדבוק בהעדפת אמצעים דיפלומטיים. אתייחס למשתנה זה כאל משתנה מתערב, מכיוון שבסופו של דבר, כאשר תפיסת האיום גוברת בחדות (לרוב באמצעות מאורע מכונן), היא מאפשרת את גיוס תמיכת החברה ליציאה למלחמה. כמו כן, אחת הסוגיות המרכזיות להן ריאליזם ניאו-קלאסי שואף לספק מענה היא השאלה – כיצד מקבלי החלטות מגייסים משאבים בכדי להוציא לפועל את המדיניות בה הם בוחרים? אתייחס לסוגיה זו בכך שאבחן, כאמור, כיצד בעקבות מלחמת עבר טראומטית, סבורים מקבלי החלטות שללא הצדקה הולמת, יקשה עליהם לגייס את תמיכת החברה ליציאה למלחמה. בנוסף, אראה כי גם במהלך מלחמה, מאמצי הגיוס נמשכים ומקבלי החלטות חותרים כל העת לשימור התמיכה הציבורית. כמקרה מבחן תשמש עבורי מלחמת לבנון השנייה (2006).

פרופ' אורן ברק ודפני ענבר, האוניברסיטה העברית, "נקמת הג'ובניקים': בחינה ביקורתית של ההתנגדות של פרטים למסגרת הצבאית בקולנוע הישראלי העכשווי".

בשנים האחרונות מוצגות בקולנוע הישראלי פנים אחרות של השירות הצבאי, כאשר הגיבורים אינם עוד לוחמים כי אם "ג'ובניקים": חיילות וחיילים שמשרתים בתפקידים עורפיים ומהווים, למעשה, אנט-גיבורים מובהקים. המעניין הוא שבמקום להסכין עם מעמדם הנחות בתוך המערכת הצבאית, יחידים אלו מגלים התנגדות כלפיה בדרכים שונות. במאמר זה נשאל מה ניתן ללמוד מסרטי קולנוע ישראליים העוסקים ב"ג'ובניקים", כדוגמת אפס ביחסי אנוש, האחיות המוצלחות שלי, ומסווג חריג, על אפשרויות הפעולה של "החייל הפשוט" בתוך המערכת הצבאית. כמו כן נשאל האם הייצוג של ההתנגדות של חיילים למערכת הצבאית בסרטים אלו יש בו כדי לייצר שיח חתרני שמרחיב את הלגיטימציה לפעולתו של הפרט בתוך מערכת זו, או שמא ייצוג זה מייצר שיח שמרני ביסודו שמנרמל את השירות הצבאי ומגביל את טווח הפעולה הלגיטימית של הפרט במסגרתו. כמסגרת תיאורית לדיון, נעמוד על הפוליטיקה של הייצוג של ההתנגדות של "כפופים" בכלל וחיילים פשוטים בפרט למסגרת הצבאית ונסקור את השינוי שחל במהלך הזמן בייצוג הקולנועי של התנגדות זו, החל מהסרטים האייקוניים ההוליוודיים ועד למקביליהם הישראליים. בהמשך, תוך שימוש בתיאוריות של התנגדות יומיומיות, נדגים כיצד ייצוגים אלו של התנגדות ב"גל סרטי הג'ובניקים" בקולנוע הישראלי מהווים מרחב פוליטי שבו ניתן לבחון את היחס המורכב בין הפרט למדינה בכלל ולצבא בפרט. ניתוח זה מלמד על הפוטנציאל החתרני הטמון בפרקטיקות של ההתנגדות מצד יחידים לשירות צבאי והן על הניסיונות של המערכת הצבאית להתמודד עם התנגדות זו ולהכילה.

Daphne Inbar, Hebrew University of Jerusalem, “*Playing Soldiers’: The Daily Resistance of Soldiers in the Israeli Military and the Practice of Svejikian ‘Subversive Obedience’*”.

In societies with mandatory conscription the military service has a major role in nation-building and “the contract of citizenship.” In the Israeli case, citizens face the choice of visible conscientious objection as well as other practices of hidden resistance to the military draft. While conscientious objection has been practiced by few and researched by many, the hidden practices of daily resistance have been an ongoing, broad phenomenon within militarized societies that remains scarcely researched. Using the theoretical framework of resistance studies scholars such as James Scott and Michel de Certeau can reveal the significant politics behind non-organized soldier resistance to the military. Coined after the lovable literary character, “The Good Soldier Svejk,” I argue in this paper that the politics of ‘Svejikian subversive obedience’ might shed light on different ways of unlearning military norms and values. Furthermore, I seek to explore how this form of ‘strategic ignorance’ serves as a tool of resistance available to the ‘simple soldier’ against oppressive hierarchical structures of power, and it might be used in shifting the meaning of their military service from the collectives’ hegemonic discourse that sides with mass-conscription, back to the marginalized discourse that enables the agency of those who refuse to “play soldier.”

Neal Tsur, Hebrew University of Jerusalem, “*Predicting Civil Unrest: Complexity and Critical Slowing Down Theory To The Rescue.*”

We have all the right theoretical ingredients, but we keep failing in predicting rapid change in politics with our current prediction models. In this paper, I suggest using complexity theory to insert rigor to our prediction capabilities. I illustrate it using an examination of civil unrest from a “phase transition” point of view using a successful perturbation theory called Critical Slowing Down (CSD). CSD helps to estimate the system’s “resilience” to random events without knowing the causal mechanism. In essence, random events give information about the system. The first step in testing CSD in the social arena was done by a computer simulation of citizens-regime interaction in an adaptive game theory scenario while using the Syrian 2011 civil uprising as a calibration benchmark. The calibrated scenario was run 2000 times and analyzed for correlations between the increase in CSD indicator levels against the time remained until the eruption of a macro civil unrest. The change in indicator values showed a high correlation with the decrease in time, suggesting they indeed could be used for ex-ante early warning. It was also discovered that indicator threshold calibration is not straightforward and thus it should be resolved before real-time prediction. Future successful results would have a rigor method for predicting rapid social change to be used as a policy tool or research mechanism in various areas such as intra-city violence, technology, and norm adoption. Furthermore, it can serve as a major foothold of complexity method in hardcore social sciences and as a bridge between contentious politics and the literature on civil wars.

א.5. כלכלה בינלאומית, סכסוך ודת: קשרים ומגמות

ד"ר בן ציון טלפוס, "משטר הפיקוח הבינלאומי על סמים ועתיד הסדר הניאו-ליברלי."

למעלה ממאה שנים מהווה משטר הפיקוח הבינלאומי על סמים את אחת מאבני היסוד של הסדר העולמי הניאו-ליברלי. תחת הובלת ארה"ב שימש משטר זה מרחב של שיתוף פעולה ומקור השראה למשטרי פיקוח אחרים, כגון הפיקוח על נשק קונבנציונלי ולא-קונבנציונלי ופיקוח על סחורות בלתי חוקיות אחרות. אך משטר זה גם עמד בעשורים האחרונים תחת ביקורת מתמדת, על רקע המלחמה העולמית בסמים וקריאות לרפורמה באמנות ובמבנה המשטר, שהיו לסוגיה במחלוקת קבועה במערכת הבינלאומית. לצד הביקורת, תהליכי שינוי העוצמה במערכת הבינלאומית ועליית מעצמות רוויזיוניסטיות הציבו אתגר נוסף למשטר הפיקוח, ודומה כי הפך לזירה נוספת של עימות בין המעצמות.

מגמות אלו, של ביקורת גוברת ועלייה בעניין של מעצמות רוויזיוניסטיות בנושא, לוותה בנסיגת ארה"ב מעמדת ההנהגה המסורתית שרכשה לעצמה במשטר הפיקוח. ממשל אובמה נמנע מלהפגין את הדומיננטיות

של קודמיו במשטר הפיקוח, ואפשר בכך לתהליכי הביקורת לצבור תאוצה ולמדינות עצמאיות לאתגר את עקרונות משטר הפיקוח בקווי מדיניות אלטרנטיביים. בכך הפך משטר הפיקוח, מהוותיקים במשטרי הסדר הניאו-ליברלי, לסמן המגמות המעצבות מחדש את הסדר העולמי. כניסת ממשל טראמפ לתפקיד, הנושא עמו חוסר קוהרנטיות והעדר יעדים ברורים בנושא, עשוי להחריף מגמות אלו במשטר הפיקוח, ובכך לסמן את עתיד הסדר הניאו-ליברלי ככלל. מטרת המאמר היא לבחון את התפתחות מגמות אלו ואת השפעת השינויים המתהווים בסדר הניאו-ליברלי על מבנה ויציבות משטר הפיקוח. זאת, בניסיון להעריך התפתחויות אפשריות, תוך מתן השלכות ותובנות לתיאוריה הניאו-ליברלית מוסדית.

Dr. Nitzan Feldman, Haifa Center for Policy and Naval Strategy Studies, and Dr. Tal Sadeh, Tel-Aviv University, “*Globalization and Trade during Fatal Interstate Conflicts.*”

We argue that globalization can reduce the opportunity costs of fatal Militarized Interstate Disputes (IMDs), as measured by foregone trade, by making easier to substitute for trade partners, by affecting the ability of states to employ trade sanctions at times of conflict, by making credit more available to countries at conflict, and by encouraging trade-substituting horizontal Foreign Direct Investments (FDIs) and sanctions-resilient vertical FDIs. Our directed dyadic dataset of more than 1.1 million observations enable better control for omitted variables. We apply high dimensional fixed effects regression to a gravity model with two-way clustering of standard errors. We discuss the problem of missing trade observations plaguing conflict studies and demonstrate that it is not important for our results. We support our hypotheses with an analysis of the effects of globalization on the marginal effect of interstate wars on international trade. However, we do not find a strong evidence that globalization affects trade during less fatal MIDs.

Dr. Arie Krampf, The Academic College of Tel-Aviv-Yaffo, “*Spontaneous Consolidation or Political Construction: The Origin of the International Inward-Looking Low Inflation Regime, 1988-1990.*”

During the 1990s a consensus emerged among the G-5 members on very low inflation targeting. This consensus was the foundation of what Ben Bernanke called “The Great Moderation,” two decades of global stability and growth. How did this consensus emerge? Liberal and rational choice scholars argue that this consensus consolidated spontaneously, by policy-makers in each country embracing voluntarily the monetary principle of very low inflation targeting. This article rejects the spontaneous consolidation thesis. It argues that the consensus was constructed politically as an inward-looking low inflation regime. The low inflation regime was designed to address the problem of external instability – exchange rate volatility and misalignment – in a way that was consistent with the interests of the low-inflation G-5 members, including the United States, Germany, and Great Britain. The argument shed a new light on the formation of international informal institutions in general, and on the international political conditions that made the “Great Moderation” possible, in particular.

The article argues that the consensus on very low inflation was the product of the superior institutional power of the United States, Germany, and Britain – the low inflation countries – over France and Italy – the high inflation countries. In order to address the problem of exchange rate volatility and misalignment, the low-inflation countries managed to shift the burden of adjustment to the high-inflation countries, making them to re-calculate their preferences.

Elai Rettig, Haifa University, and Dr. Brenda Shaffer, Georgetown University, “*Structural Effects of Oil Revenue Dependency on Military Buildup.*”

Countries blessed with an abundance of oil resources tend to base their security budgets on the volatile revenue that they receive from the export of oil. The question of how this highly unstable source of income affects the structure of the oil state’s armed forces has yet to be examined. This paper argues that the use of oil revenue for security expenditures affects the military’s structure in three major ways. First, oil revenue allows the state to build significantly larger military and internal security forces than its regional neighbors. This helps to facilitate a

higher regional status but it also entails heavy long-term expenses once the income from oil declines. This leads to the creation of “white elephants” in the form of neglected military hardware. Second, the highly unstable nature of the oil state’s economy encourages the military to prefer short-term and high-capital solutions to its needs, often in the form of lavish foreign weapons’ procurements, over long-term domestic research and manufacturing. This creates a shortage of local expertise and inefficiencies in operating and adjusting foreign equipment for domestic needs. Third, periodic crashes in oil prices tend to destabilize the complex network of patronage and private loyalties created within the state’s security forces, often leading to internal fragmentation and renewed threats of violence. These mechanisms correspond with the general economic trends of the “resource curse” phenomenon, and they are examined in the military forces of several major oil exporting states in the Middle East and West Africa.

Moran Deitch, Bar-Ilan University, “Religion and the Termination of Intrastate Armed Conflict: 1990-2014.”

In recent years, a burgeoning literature has emerged on the relationship between religion and conflict. Contradictory theories address the development, dynamics, and termination of religious intrastate armed conflicts. Some researchers have focused on the destructive role of religion, arguing that religious conflicts are longer and more violent and difficult to settle than nonreligious ones. Others argue that religion has an ambivalent role, both destructive and constructive, whereas they recognize religion as a potential force for peace building. This study focuses on an aspect of that literature, which has been understudied, the impact of religion on conflict termination and the possibilities for a peaceful settlement. Specifically, this study focuses on the relationship between religion and conflict termination, by examining a broad range of termination outcomes, based on the length and the level of violence, as well as incidents of reoccurrence. The study examines quantitatively 118 domestic conflicts between 1990 and 2014, utilizing the PITF (Political Instability Task Force) and RAS (Religion and State) datasets. The findings suggest that religious conflicts are more likely to last longer than non-religious ones. However, the study also reveals that religion has a weak influence on conflict termination as well as on the violence level and the reoccurrence of conflicts.

Prof. Jonathan Fox, Bar-Ilan University, “A World Survey Secular-Religious Competition: Government Religious Policy from 1990 to 2014.”

This study theorizes and demonstrates that, to a significant extent, government religious policy is driven by the competition between religious and secular political forces in society and that this competition is occurring throughout the world. The study analyzes new data from round three of the Religion and State Project (RAS3), which examines 117 distinct religion policies including those focused on supporting religion, regulating the majority religion, and restricting minority religions in 183 countries. The results show that while overall countries are becoming more involved in religion, this rise is not unidirectional. Overall, a minority of countries have reduced their involvement in religion. More importantly, approximately three quarters of all countries have adjusted their religion policies in both directions, both adding and eliminating religion policies.

ב.3. ישראל בעולם משתנה

פרופ' אסתר הרצוג, מכללת לוינסקי, 'מבט גלוקלי על זנות, סחר בנשים ופורנוגרפיה.'"

בדברי אתייחס לתופעת תעשיית המין, תוך בחינתה במישור המקומי והבינלאומי. אטען כי לא ניתן להבין את תעשיית המין ולהתמודד איתה בלא להכיר ברקע מאפייניה פורצי הגבולות הגיאוגרפיים והתרבותיים: תופעת ההגירה המתרחשת ברבים מחלקי תבל, המרחיבה את שוק הזנות הבינלאומי, בניצול חולשתן של נשים מהגרות ובהתעלמות מצריכת מין קנוי של גברים מהגרים; הכלכלה הקפיטליסטית והצרכנות המתעצמת, המאפשרים ומעודדים את המסחר במיניות; השיח הליברלי, המבוסס על מושגים כמו חופש בחירה, חופש עיסוק וחופש ביטוי, המקנה לגיטימציה חברתית לזנות ה"מסורתית" והמצולמת

(פורנוגרפיה); הטכנולוגיה, הפורצת מחסומי זמן, גבולות מדינתיים ותרבותיים, המייצרת כר אינסופי לתעשיית הזנות המצולמת.

אטען גם כי זנות, סחר בנשים ופורנוגרפיה הם שלוש נגזרות של אותה מציאות. בניגוד ל"זנות" ול"פורנוגרפיה", הנתפשות כלגיטימיות בשל הבחירה, לכאורה, של הנשים העוסקות בהן, הסחר בנשים נתפש כפשע. הטענה שתוצג היא שאין בחירה של ממש באף אחת מהצורות וכי הניצול, ההשפלה והאלימות כלפי נשים משותפים לשלושתם. יתר על כן, בעוד שהפורנוגרפיה נתפשת כמבוססת על "בחירה מרצון" של המשתתפות/ים שהן "שחקניות", היא הביטוי הקיצוני ביותר של עולם הזנות. השלכותיה הן הקשות ביותר, בשל המימד האינסופי, הכרוך בטכנולוגיה המייצרת ומפיצה את מופעי הזנות לכל פינה בעולם ופורצת כל גבול, של זמן ומרחב.

טענה נוספת שתוצג תתייחס למקומה של המדינה ביחס לתעשיית הזנות. השוואת היבטים של חקיקה ואכיפה במדינות שונות תדגיש את חולשתן של ממשלות נוכח תעשיית הזנות המתפתחת בעולם מחד ואת רמת המוסר והמשילות של מדינות מסוימות מאידך.

הדברים שיוצגו יתבססו על מחקר מתמשך, המתייחס לספרות המתרחבת על הנושא, בארץ ובעולם, על פרסומים בעיתונות, דיונים בכנסת ובבית המשפט וכן על פעילות פמיניסטית מאז ראשית שנות ה-2000, במאבק נגד שידורי פורנו בטלוויזיה (בג"ץ ש.י.1).

ד"ר גדי היימן, האוניברסיטה העברית בירושלים, "ישראל, הקהילה האירופית והסכם העדפה של 1970."

המאמר מנסה להשיב על השאלה: מה הוביל את הקהילה האירופית להעניק לישראל הסכם העדפה ב-1970? ישראל היתה המדינה הראשונה שאינה אירופית ושאינה מושבה לשעבר של אחת מה'ישש', אשר זכתה במחווה זו. המאמר מראה כיצד ישראל, נושא ונותן כמעט חסר כוח מיקוח במו"מ בעל אופי מסחרי טהור, הצליחה לפצות על חולשתה באמצעות שימוש בטיעונים מוסריים. בעוד ה'ישש' יכלו בקלות לבטל את ניסיונותיה של ישראל להציג התקשרות ישראלית לקהילייה כאינטרס אירופי, הם לא יכלו להתעלם באותה קלות מהטיעון המוסרי כי ישראל זכאית ליחס מיוחד מצידה של אירופה. האירופים התקשו לכפור בטענה הנורמטיבית עצמה (האחריות המיוחדת שיש לאירופה כלפי ישראל). אולם, הם ניסו לכפור בנגזרות העובדתיות של הטיעון הישראלי (השוק המשותף פוגע פגיעה קשה בכלכלה הישראלית), ובמהותו של הפתרון (רק התקשרות ישראלית תתקן זאת). כאשר חשו שהם נדחקים לאחור, נאלצו ה'ישש' להציע פשרה אשר קודם לכן לא עלה כלל בדעתם לתת. הדבר התרחש שלוש פעמים במהלך המו"מ: בהחלטה לפתוח במו"מ רשמי, בהחלטה לחתום עם ישראל על הסכם מסחרי מוגבל, ולבסוף בהחלטה להמיר הסכם זה בהסכם העדפה רחב. בכל פעם היה זה פחות מהיענות מלאה להגיון שביקשו הישראלים להנחיל – ההכרח בפתרון של התקשרות. על כן, לא יהיה זה מדויק לומר כי הטיעון הישראלי 'הכריע' את המו"מ. אולם, הוא הצליח להעניק לישראל הרבה יותר מאשר יחסי הכוחות היו מנבאים מלכתחילה.

ד"ר טל דינגוט-אלכופר, האוניברסיטה העברית בירושלים וד"ר אסתר לופטין, המרכז הבינתחומי, הרצליה, "Alternative Explanations for Israel's Policy Towards Asylum Seekers and Refugees: From the Traditional Security Prism to the Socio-Psychological Prism."

Israeli policy towards African asylum seekers has two parallel arms. The first focuses on control, in the form of deportation, detention, and dispersal. The second arm is expressed in the withdrawal by the state from its responsibilities in the form of lack of institutional support for the integration of refugees into Israeli society and/or a process through which those who have been recognized as refugees can attain the legal status of citizenship. Our project aims at explaining Israel's above attitude towards asylum seekers especially from Africa, from a broadly defined IR security prism. In more specific terms, this project examines Israeli policy through the prisms of three security-oriented theoretical frames of mind: the *Realist*, according to which third-country nationals' entry into Israel's territory should be controlled, according to decision-makers, for the sake of internal security and stability; the *Constructivist*, according to which Israel's policy towards refugees is constituted by powerful securitization processes mainly motivated by powerful social agents; and the *socio-psychological prism*, according to which Israel's policy is psychologically motivated by deep ontological insecurity vis-à-vis African refugees. Empirically, the research provides evidence of patterns for the three logics in Israeli decision-makers' discourse and estimate their relative weight.

Dr. Michal Hatuel-Radoshitzky, University of Haifa, “*Israel and Apartheid in International Discourse.*”

While Israel’s leadership takes pride in the state’s liberal policies, particularly in comparison to those of its non-democratic neighbors, international discourse appears to debate, if not question, Israel’s democratic character. In particular, it appears that Israel is increasingly compared to South Africa’s former apartheid regime, a system of institutionalized racial segregation in which a white minority harshly oppressed a large black majority. While the adoption of the loaded term “apartheid” is not uncommon in criticism relating to perceived institutionalized racism in additional liberal and democratic regimes, it is generally internally focused. In other words, it is unusual for states to accuse other states of practicing apartheid-like measures, all the more so when such accusations are systemized and ongoing.

The threat of Israel’s isolation in the international arena has penetrated the Israeli public debate and is well known. However, there are insufficient concrete findings and data regarding when and how Israel’s image as a non-democratic apartheid state became rooted in international discourse; the extent to which it is overtly apparent; and its fluctuations over the years. The absence of such data enables decision makers, who are weary of allocating scarce resources to amorphous threats, to argue that channeling funds to deal with Israel’s international standing is less urgent than the need to address tangible and imminent threats. To this end, the current article strives to document the existence of international questioning regarding Israel’s democratic character and explore the perils that this trends encompasses by providing qualitative and quantitative findings relating to the apartheid analogy.

Dr. Toby Greene, Hebrew University of Jerusalem, “*Shifting Perceptions of Israel in Western States.*”

How do questions about Israel’s identity as a democratic state impact its international relations? As Michael Barnett (1996) noted, while “Israelis identify themselves as part of the West, its collective identity is always negotiated and highly vulnerable to counter-narratives.” This is particularly true as Israel faces a crisis over its own democratic character, and as the occupation reaches its fiftieth year.

Attitudes to Israel are not uniform across or within Western democracies. Variations in domestic political and social factors shape perceptions of Israel. Furthermore, the political identity of many Western countries is currently contested, as a populist, nationalist, anti-globalization wave challenges the post-WWII Western, Liberal consensus.

In this context, we see diverging trends in European perceptions of Israel. Israeli policies in the Palestinian arena aggravate even the most sympathetic European leaders, whilst illiberal Knesset legislation has increased doubts about Israel’s democratic character. These developments, combined with a boycott movement promoted by radical left and Muslim groups has led some to conclude that ‘Israel is losing Europe.’ However, rising nationalist and identity politics in Europe, and concern at Islamic radicalism, resonate with a view of Israel as a Western ally against Jihadist threats. Meanwhile, as a partner in both trade and security in an increasingly unstable international environment, Israel arguably offers European states more than ever before.

These complex trends will be explored through in-depth interviews with policy makers in London and Brussels. As well as exploring shifting perceptions of Israel in Europe, the research aims to elucidate the interaction between democratic identity and perceptions of interests in international relations.

ג.2. בטחון וביטחוניזציה בישראל

ד"ר רועי קיבריק, מכון מתווים, "ביטחוניזציה חיובית בשדה הישראלי: דיון תיאורטי ודיווח אתנוגרפי."

מחקר זה בוחן את התנאים בהם ניתן להתייחס לתהליך ה"ביטחוניזציה" (securitization) באופן חיובי מבחינה דמוקרטית, נורמטיבית ומוסרית. המחקר דן בסוגיה התיאורטית, ומציע מספר תנאים אשר בהינתן קיומם ניתן לקיים תהליך ביטחוניזציה חיובי. דיווח אתנוגרפי מתהליך שנבנה במסגרת החברה האזרחית בישראל, במכון למחקרי בטחון לאומי בתל-אביב, אשר בחן כיצד הגדרות שונות של מושג הביטחון עשויות להשפיע על עיצוב היחסים בין הישראלים והפלסטינים, מספק מקרה בוחן לבדיקת ההנחות התיאורטיות, ובחינת היתרונות והחסרונות המחקריים, הפוליטיים והמוסריים של גישה זו.

יבגני יאנובסקי, האוניברסיטה העברית, "דיוק ומלחמה".

הכמיה לדיוק מלווה את המין האנושי מתחילת הופעתו על פני כדור הארץ של האדם הנבון, ויעידו על כך מכשירים רבים שנבנו במהלך ההיסטוריה על מנת לשרת מטרה זו. היו אלו מכשירים אשר סיפקו עבור אותו בן אנוש קדום את הצורך הבסיסי בוודאות העולה מהידע אודות כמות הזמן המדויקת שעברה בין אירועים שונים, נקודת זמן מדויקת בה נמצא האדם, גילו של פריט כלשהו, המרחק בין נקודות שונות, אורך צלו של משולש דמיוני או אורכו של פס מתחת. לתהליך זה השפעה חברתית רחבת היקף, אותה חשוב להאיר ולבחון בכלים מחקרניים הקיימים בתחום היחב"ל.

במחקרי אני בוחן את ההשפעה של היכולת לדייק על האופן בו מתנהלות המלחמות. על ידי בחינה שיטתית של מספר תקופות היסטוריות, אני מנסה להראות כיצד כתוצאה מהעלייה ביכולת לדייק משתנה המלחמה, ומתעצבת מחדש בהתאם לדפוסים הנובעים מיישומה של יכולת זו הלכה למעשה, בכל תקופה ותקופה. בחינה זו מתבצעת הן ברמת המאקרו של ניהול המלחמה והן ברמת המיקרו שלה, תוך התבוננות באופן בו משתנה אופן ההתנהלות של החיילים עצמם.

הממצא העיקרי והחשוב ביותר של מחקרי הוא בהצגת ההשפעה הפוליטית של הדיוק. זה מהווה חידוש מרכזי. סביב ממצא זה אני מבסס את הממצאים הנוספים, שנותנים אפשרות לראות באופן שונה תהליכים היסטוריים הקשורים בניהול המלחמה ומהווים ניסיון ראשון מסוגו להעריך את ההשפעה של יכולת הדיוק על פוליטיקה בכלל ועל ניהול המלחמה בפרט.

Dr. Tamir Libel, Barcelona Institute of International Studies, "The Reconstruction of Israel's Security Policy in the 21st Century: A 4th Generation Strategic Culture Explanation."

The paper's main argument is that Israel's security policy, which traditionally focused on defending the territorial integrity of the state against regular Arab armed forces, was by the 2010s transformed into one that focuses on facing a variety of state- and non-state based threats. Moreover, while Israel's original security policy was based on *Realpolitik* – an instrumental rationalist approach to world affairs – the new one has its roots in an ideological worldview.

The presentation is comprised of three parts. The first part presents a 4th generation strategic culture model. The second part implements the model by analyzing the reconstruction of Israel's security policy during the post-Cold War era. The paper concludes with a discussion of the broader application of the model and of 4th generation strategic culture.

Dr. Eyal Rubinson and Dr. Tal Sadeh, Truman Institute (Hebrew University) and Tel-Aviv University, "Perceived to Slack: Secondary Securitization and Multilateral Treaty Ratification in Israel."

Much of the existing literature assumes that states join or reject multilateral treaties, and by extension any organization that they might establish, on a cost/benefit basis. However, many countries demonstrate an inconsistent pattern of treaty ratification. We argue that secondary securitization (i.e., speech acts that introduce security discourse into the policy-making process, even in non-security issue-areas, by actors who are not security experts) hinders treaty ratification, all else being equal. The reason is that when security is at stake, the costs of slack by the treaty's agent international organization are deemed higher, risk-aversion increases, and

asymmetry among the member state's policy perceptions is greater. We focus on the case of Israel because it is exemplary of this ambiguity, and because we have access to relevant archival data. We support our argument with logit regressions on a cross-section dataset of 246 multilateral treaties open for ratification by Israel in 1948-1988. We demonstrate that secondary securitization had a significant effect on ratification, although in a relatively small number of cases. We complement this analysis with discourse and content analysis of official discussions of ratification of three human rights treaties (ICCPR, ICESCR and CEDAW).

ג.3. לגיטימיות ולגיטימציה ביחב"ל

ד"ר גל הדרי, אוניברסיטת חיפה, "ממיתוס פוליטי למשבר הלגיטימיות של ישראל"

לגיטימציה הפכה לאחת משאלות העל של היחסים הבינלאומיים. לאורך ההיסטוריה והשימוש העכשווי במונח, ניתן לראות את תפקידו ככלי במאבק על רעיונות. שחקנים, מוסדות וסדר חברתי יכולים להיות מתוארים כלגיטימיים או כבלתי-לגיטימיים. לגיטימציה היא תהליך פוליטי הנתון במאבק המבוסס במידה גוברת על מסד נורמטיבי. דה-לגיטימציה היא גישה דיכוטומית המספקת בהירות מוחלטת לגבי אילו קבוצת-לחץ להאשים כמרושעת. פעמים רבות דה-לגיטימציה משמשת כדי להצדיק אלימות ומספקת הסברים לכך.

בתחילת המאה ה-21, המושג "רוע" זוכה לעדנה מחודשת בקרב חוקרי השיח הפוליטי. חשיבה במושגים של רוע נוטה לעשות דמוניזציה לאחרים ומובילה לסכסוך, הרס ואלימות. ישנן כמה דרגות לדמוניזציה ובמקרה הגרוע ביותר, דמוניזציה כוללת חשיבה על ה"אחרים" כרוע אינהרנטי. תדמיות סטריאוטיפיות של מדינות משפיעות על בחירות אסטרטגיות של מדינות. לכן, המיתוס של הרוע הוא אחד העוצמתיים, המתמשכים והמסוכנים ביותר. בהיסטוריה האנושית אלימות פיזית היא כנראה התגובה השכיחה ביותר לאיום של רוע. שימוש ברטוריקה של רוע אפקטיבית במיוחד בהבניות איום ולגיטימציה לשימוש באלימות.

המחקר הקיים מייחס חשיבות רבה לזיהוי שפה המייחסת רוע לשחקנים במערכת הבינלאומית. יחד עם זאת, הניסיון הנוכחי לאתר מילים ומונחים הקשורים ברוע איננו מסוגל להסביר באופן הולם את מכלול האסטרטגיות של שיח המובילות לדה-לגיטימציה. דה-לגיטימציה של מדינות, עמים וקבוצות פוליטיות עלולה כאמור להוביל לאלימות. אבקש להציע כלי תיאורטי, "המיתוס הפוליטי", אשר עשוי לעזור בזיהוי והבנה של שיח הדה-לגיטימציה ביחסים הבינלאומיים שיודגם במקרים של אוקראינה, הכורדים וישראל. למיתוס הפוליטי ישנה יכולת משמעותית בלגיטימציה של שיח פוליטי, אך גם בדה-לגיטימציה שלו ומשום כך הוא עשוי לעזור לנו להתמקד ולהבין את התנאים המאפשרים אלימות הנובעת מדה-הומניזציה ודה-לגיטימציה בשיח הפוליטי.

Daniel Wajner, Hebrew University of Jerusalem, "*Battles for Legitimation (B4L): Analyzing the 'Gaza Flotilla' Paradigmatic Case of Performative Warfare in Contemporary Conflicts.*"

How to explain the dynamics of non-conventional struggles such as the "Gaza Flotilla" case of May 2010? Most International Relations scholars analyze warfare in international conflicts using a "chess-logic," in which the actors' goal is to outmaneuver their opponents in the battleground. However, an increasing number of battles today are guided by a "performance logic." Although the players interact with one another, their real targets are not on the stage, but rather in the audience. This research proposes a theoretical framework for analyzing performative warfare in contemporary conflicts. It expands upon the idea that current world politics are characterized by the anarchy of legitimacy – a state of affairs that leads actors to engage in *battles for legitimacy (B4L)* to persuade global audiences that they deserve their political support. In addition to providing guidelines for the identification of B4L, this paper presents a model for their systematic analysis based on three legitimization functions (appropriateness, consensus, and empathy), which is applied in the Flotilla case to map the framings' resonance across different "legitimation battlefields." The study may contribute towards the expansion of the research program on international legitimization and to improve performances for future B4Ls.

Dr. Michal Radoshitzky, Haifa University, and Prof. Amal Jamal, Tel-Aviv University
“*State Stigmatization and Self-Determination Conflicts: A Theory of When and How.*”

In the digitalized world in which the infliction of hard-power has increasing diplomatic repercussions, the phenomenon of state stigmatization becomes relevant, particularly in self-determination struggles. In such instances the struggling side may use state stigmatization as a strategy to delegitimize the state against which self-determination claims are being made, in order to gain leverage and diplomatic credit in the international arena.

The current article contributes to the emerging literature on state-stigmatization by broadening the focus of state-stigmatizing motivations beyond ontological security concerns. It proposes a tailored scale to assess stigmatization on the state level and it develops a theoretical model to explain which elements need to converge for a state-stigma to become sustained. The article tests the proposed theoretical model on two self-determination struggles and it performs an empirical analysis of UN documentation and international press items in order to assess the extent to which the relevant states have been stigmatized based on the variables proposed in the model.

Adam Hoffman, Hebrew University of Jerusalem, “*ISIS, Jihadi Media, and the Politics of Legitimacy.*”

ISIS’ use of social media is often noted for its sophistication, scope, and professional control of Western technology platforms. However, in addition to these (mostly technical) aspects, this paper argues that ISIS’ social media campaigns serve an essential function of legitimizing its self-declared Caliphate. While ISIS is determined on antagonizing Western “infidel” nations and takes pride in its brutality and harshness, it is acutely aware of the importance of Muslim public opinion for the enduring success of its state-building project.

Social media allows ISIS to control its messaging and distribute its version of events of life under the Islamic State and the competence of its services – thereby endowing its political project with legitimacy, despite extensive religious and political criticism leveled against it. This argument will be substantiated by a content analysis of ISIS’s media products, including videos, *nasheeds* (Islamic chants), “photographed reports,” and the *Dabiq* magazine.

Raphael Benlevi, Bar-Ilan University, “*The Role of Religious Identity versus Material Factors in Global Attitudes toward Israel.*”

What influences how publics around the world regard foreign states engaged in conflict and with whom do they sympathize? Previous research, guided by prominent theories of international relations, suggests that regime type, economic, and security relations might influence public perceptions of foreign states. Alternatively, cultural IR perspectives would suggest that religious identity is a major factor. However, most studies have empirically tested only some of these factors, and they have been limited to particular regions.

Using survey data from forty-five different countries, as provide by the Pew Global Attitudes project, this study tests the value of cultural theories against alternative explanations for understanding both national and individual-level attitudes towards Israel in its conflict with the Palestinians. For this purpose, I estimate both linear regression and multinomial logistic regression models respectively. The results show strong evidence that, on a global scale, religious identity plays the most central role in determining which side to support in a foreign conflict, whereas economic and security factors are secondary. This study also contributes to the understanding of global attitudes towards the Israeli-Palestinian conflict in particular, whereas until now the literature has focused almost exclusively on the United States.

ג.4. גורמים ומשתנים במדיניות חוץ במבט השוואתי

יותם רוזנר, אוניברסיטת בר-אילן, 'עיתוח מדיניות חוץ של ארה"ב, צרפת, גרמניה ובריטניה בעת האביב הערבי'.

בעשורים האחרונים מתנהלת בתחום היחסים הבינלאומיים מחלוקת תיאורטית בנוגע להשפעה היחסית של משתנים ברמות ניתוח שונות: הרמה הפנים-מדינתית (דעת-קהל, בתי מחוקקים וקבינט), ורמת המערכת הבינלאומית (מוסדות בינלאומיים, בריתות ויריבים מדינתיים) על מדיניות החוץ של המדינה. ככל שמגמות כגון גלובליזציה ודמוקרטיזציה הולכות ומתבססות, הפוליטיקה הבינלאומית הופכת ליותר מורכבת ומקשה על הבנת השפעתם של משתנים אלה על מדיניות החוץ של מדינות. לצורך כך, דרוש מודל מגובש שיקבע את מידת ההשפעה של כל אחד מהגורמים הללו בשתי רמות הניתוח (הפנימית והבינלאומית).

המחקר בוחן את מדיניות החוץ של ארה"ב, בריטניה, צרפת וגרמניה כלפי המדינות שבהן חל ה"אביב הערבי". המשתנים הבלתי תלויים של המחקר, רמת התמיכה של מוסדות בינלאומיים ולאומיים במדיניות החוץ של המדינות המנותחות נאספה וקודדה מתוך כתבות עיתונות לאומית בתוך אותן המדינות. המשתנה התלוי של המחקר, התנהגות מדיניות החוץ של המדינות הנבדקות, נאסף מתוך מדיה בינלאומית וקודד לתוך מאגר נתונים שמסווג את האינטראקציות בין המדינות הנבדקות לבין המדינות על פני ציר של "שיתוף פעולה – סכסוך". הממצאים הראשוניים מצביעים על כך שגרמניה ניהלה את מדיניות החוץ השיתופית ביותר (1.83), ולאחריה בריטניה (0.85), צרפת (0.38) וארה"ב (0.34).

ד"ר גליה לינדנשטראוס, המכון למחקרי ביטחון לאומי, 'כשהבית בוער: הפזורה אל מול התלקחות מחודשת של סכסוך אלים במדינת המקור'.

בעשורים האחרונים גוברת ההתעניינות בפזורות ובהשפעתן על סכסוכים ותהליכי שלום במדינת המקור. בעוד שקיימות מגמות סותרות ביחס לכיוון ומידת ההשפעה של פזורות בתקופות שונות על סכסוכים שונים, הרי שיש עדויות מספיקות לכך שתפקיד הפזורה יכול להיות בעל משמעות. כך נמצאה תמיכה לטענה שקיומה של פזורה גדולה במערב יכולה להזין את הסכסוך ולהחריפו (בין היתר על ידי מימון ושליחת אמצעי נשק וכן על ידי שליחת מתנדבים), אך גם לרסנו (למשל על-ידי מגעים לא רשמיים בין נציגי הפזורות היריבות במערב).

מטרת מחקר זה היא להעמיק את הדיון באופן שבו סכסוך במדינת המקור מקרין על הפזורה, ובפרט כיצד התלקחות מחודשת שלו משפיעה עליה. החידוש במחקר זה הינו הדגש על ההתלקחות מחדש כתקופה הנבחנת (וזאת בהשוואה לדיון כללי יותר בסכסוך במחקרים קיימים), וכן הדגש על השינויים בתוך הפזורה עצמה הנובעים מהתפתחות זו במדינת המקור. כך, יידונו היבטים הקשורים לזהות של הפזורה, המשמעות של הגעת גל חדש של אנשים הבורחים מהסכסוך וכן היבטים של ביטחון אישי ביחסים עם הפזורה היריבה. החשיבות של הסתכלות על הפזורה עצמה נובעת מכך שמעקב אחר שינויים בה יכול לתת אינדיקציה לאופן שבו הפזורה תמשיך להשפיע על הסכסוך לאחר שוך האלימות. מקרה הבוחן שישמש לבחינת הטענות יהיה הפזורה הכורדית בגרמניה וההתלקחות המחודשת של הסכסוך האלים בין טורקיה והמיעוט הכורדי שבקרבה ב-2015.

ד"ר זיו רובינוביץ, אוניברסיטת בן-גוריון בנגב, 'המפתח לשלום: ערבויות אמריקניות לישראל בתהליכי שלום מאז 1967'.

מאז יוני 1967 ישראל מחזיקה בנכסים טריטוריאליים המשמשים פיקדונות לשלום תחת נוסחת "שטחים תמורת שלום" שנקבעה בהחלטת 242 של מועצת הביטחון של האו"ם. אולם, תהליכי השלום בינה לבין שכנותיה לא צלחו למעט עם מצרים (ב-1979) וירדן (ב-1994). על-אף שאיפתה לשלום, המחיר הטריטוריאלי שנדרש מישראל – בכל החזיתות – נתפס כסכנה חמורה ואף קיומית. על-כן נדרשת מעורבות חיצונית בדמות ערבויות אמריקניות לביטחונה ולשגשוגה של ישראל. הן שאפשרו לה להחזיר שטחים שהיו בידיה במלואם (מצרים), או להחזיר חלקית ולהחליף שטח (ירדן) בתמורה לשלום. בלעדיו, ספק אם הסכמי השלום היו מושגים, בוודאי לא במועדים בהם נחתמו.

סוגיית הערבויות נחקרה – במיוחד בהקשר המזרח-תיכוני – בשנות ה-70 כשהערבויות האמריקניות הראשונות ניתנו בהקשר של הסכמי הביניים בין ישראל למצרים. אולם הערבויות התרחבו והעמיקו והפכו לחלק בלתי נפרד מכל מו"מ בין ישראל ושכנותיה. המחקר בוחן את מהות הערבויות ותפקידן בכל תהליכי השלום מאז 1967, אשר חלקם צלח (הסכמי הביניים עם מצרים, הסכם השלום עם מצרים, והסכם השלום עם ירדן – אף שבאחרון נראה שהערבויות היו פחות חיוניות) וחלקם כשל (מול סוריה ומול הפלסטינים מאז שנת 2000). המחקר טוען שערבויות מקיפות דוגמת אלו שנתנו הנשיאים פורד וקרטר בהקשר המצרי משנות את מאזן האינטרסים של ישראל לטובת הכרעה לחתום על הסכם שלום. אמנם אין בערבויות כדי לגבור על

בחירה ישראלית לוותר על השלמת עסקה נתונה משיקוליה (ולפיכך, אינן יעילות כשהן נתפסות כנכפות עליה), אבל הן יכולות להטות את הכף לטובת הסכם כאשר ישראל מעוניינת בהסכם אך נרתעת ממחירו או ממשמעויות נלוות הכרוכות באובדן נכסים אסטרטגיים כמו שדות נפט. הערביות הן תוצר של היחסים שנוצרו בין ארה"ב לבין ישראל ומנותחות בהקשר של יחסי ארה"ב-ישראל.

Dr. Toby Greene, Hebrew University of Jerusalem, “*When Conviction Trumps Domestic Politics: Tony Blair and the Second Lebanon War.*”

It has been argued that domestic political survival is key to foreign policy decisions. Poliheuristic decision theory claims: “Politicians will not shoot themselves in the foot by selecting alternatives that are likely to have a negative effect on them politically.” How then does one explain a foreign policy decision that causes grievous political harm to the decision-maker? The paper considers existing research on personality and environmental factors that might reduce the significance of domestic political constraints on foreign policy decisions. It then examines the case of Tony Blair’s response to the 2006 Israel-Hezbollah conflict, in which his support for Israel triggered a backbench revolt forcing him to announce he would leave office within twelve months.

The account shows that Blair stuck to his unpopular position despite knowing the potential political costs. By assessing why this case diverges from theoretical expectations, the paper generates new hypotheses about factors that might lead to leadership convictions trumping domestic political survival in foreign policy decisions. Personality factors include whether the decision-maker has a leadership style oriented towards challenging constraints, or to believing in their ability to control events. These factors may be enhanced by *hubris* after a lengthy period in power. Environmental factors include the absence of formal constraints, and the decision-makers being a relatively “free-bird,” nearing the end of their term, with reduced costs associated with erosion of their domestic position. The paper concludes by asking: What do we want from leaders facing foreign policy dilemmas: to follow the public mood, or their convictions?

Elai Rettig, University of Haifa, “*Ethical Considerations in Israel’s Oil Import Policy.*”

Is it ethical to purchase oil from a country that violates human rights? Is it moral to support a rebel organization by purchasing the oil it is illegally exporting? Should import-dependent countries such as Israel be at all concerned with such dilemmas as they struggle to secure the most important resource to their economy and military? Can the trade of oil become ethical, and if so, are all countries required to be held to the same standards if not all of them are as free to trade as others?

This paper discusses the role of ethical considerations in Israel’s oil import policy since its inception, comparing it to that of the rest of the Western world. It begins by reviewing the development of global oil trade during the 20th century and the (mostly negligible) role that ethical considerations played in this process. It then provides a historical overview of Israel’s efforts to ensure continuous oil imports to its economy from 1948 until 2016, detailing the crises, wars, embargos, and moral dilemmas that the Israeli leadership faced along the way. It then discusses Israel’s current ability to insert ethical considerations into its oil import policy, when accounting for global and regional changes that have significantly improved its energy security in the past two decades. A number of guidelines are provided as to how such considerations can now be further implemented. Finally, the paper analyzes whether or not Israel currently holds to these proposed standards.

ג.5. הקהילה הבינלאומית: מהלכה למעשה

ד"ר איתן ברק, האוניברסיטה העברית בירושלים, "חיבוק מפתיע: ישראל, כוחות שמירת שלום, ו"אירוח" כוח משקיפי האו"ם ברמת הגולן: אינדיקציה לגישה חדשה?"

לאחר קרוב ל-40 שנה, בספטמבר 2014, נסוג כוח משקיפי האו"ם לפיקוח על ההפרדה (להלן: "אונד"ף"), אשר הוצב ברמת הגולן הסורית לתחומי ישראל. למעשה, למעט כוח מצומצם שנותר בעמדות שמצויות באזור הר חרמון – אזור שבשליטת כוחות המשטר הסורי – כמו גם מספר מצומצם של משקיפים שנותרו במפקדה אשר הועברה ממחנה פאחר למלון בדמשק, כל עמדותיו בשטח בסוריה ננטשו. הגם שבהמשך להודעת המזכ"ל לחברות מועה"ב ביוני 2016 כי הכוח מתכנן לחזור למפקדה הנטושה בתום עבודות מיגון נרחבות, חזרו אליה 127 חיילים (מתוך קרוב ל-800 משרים) ב-15 בנובמבר 2016. ברור שבנסיבות אלו, בידי ישראל מצוי המפתח להישרדות הכוח.

ברם, עד כה ישראל היתה יותר מתומכת בהישארות הכוח בעוד משקיפים שמסייעים לו מכוחות אונד"ף שנמצאים בארץ ממשיכים, באופן אירוני במקצת, לבצע ביקורת דו שבועיות באשר לציוד והיקף כוחות ישראל באזורים המוגבלים בצד הישראלי של קו ההפרדה. לאור העובדה שבעת גיבוש כוח אונד"ף נקבעה סוריה כמדינה מארחת בהלימה להתנגדות הישראלית התקיפה להצבת כוחות שלום בשטחה, גישה מפתיעה זו למצב נטול האיזון מחייבת הסבר מעמיק. יתירה מכך, בצד ניתוח מפת האינטרסים הנוכחית של ישראל בהקשר הכוח, לאור המדיניות הישראלית ארוכת הימים של חשדנות וזהירות, בלשון המעטה, כלפי כוחות שמירת שלום מתעוררת שאלה חשובה יותר: האם עסקינן בחריג מבודד למדיניות רבת שנים או שמא מדובר באינדיקציה לגישה חדשה? – שאלה אשר לצד ספרות ועיתונות המחקר אני חותר לענות עליה באמצעות בחינת הצרות ישראליות וראיונות עם בכירים רלוונטיים במערכת הביטחון.

Doron Ella, Hebrew University of Jerusalem, "Categorization in International Organizations."

This paper investigates why states decide to incorporate categorization mechanisms within international organizations (IOs), and what cooperation problems are these mechanisms intended to resolve. I assume that actors design IOs with the aspiration of making them politically viable for key states, by generating an equilibrium between members' inclusiveness and institutional efficacy. In other words, states design IOs with the goal of drawing potential key states to join and successfully cooperate under these IOs' multilateral framework. However, I detect three main cooperation problems that may hinder the successful creation of such organizations. In this regard, the incorporation of categorization mechanisms within the basic structure of these IOs is considered a rational solution for these cooperation problems.

Categorization is intended to resolve cooperation problems that are caused in IOs that deal with issues that are more sensitive to their members' heterogeneity of capabilities to comply with the IOs' rules, and with preferences about the ideal treaty level. What makes certain IO more sensitive to the heterogeneity of their members? I argue that IOs that deal with issues that are characterized by high uncertainty about the state of the world and about the distribution of costs and benefits from cooperation, and IOs that deal with issues that require deep cooperation, will be more sensitive to their members' heterogeneity. Therefore, by incorporating categorization within the design of IOs, these cooperation problems are ameliorated, thus making the IOs more politically viable. To empirically test these hypotheses, I conduct various statistical test on data collected regarding 145 IOs dealing with various issues.

Dr. Mor Mitrani, Hebrew University of Jerusalem, "Who's in and Who's Out: The International Community as a (de-)Legitimization Device."

The concept of the international community is widely used by scholars, practitioners, and international political leaders as means to legitimize or delegitimize political behavior, suggesting that states not only discern a community of states at the international level, but also calculate and frame their actions in light of it. The tendency of states to portray themselves either as a collective 'We' of states, or as a legitimate member of this collective, stands at the core of this paper. Taking a socio-discursive approach, the underlying premise is that the international community is a discursive construct that materializes only once political agents

talk about it, refer to it, and attribute to it certain values, rules, and virtues. This discursive construction defines not only who's in and who's out of the international community, but it also points to the normative and practical standards upon which a member's behavior will be framed as legitimate or not.

The paper explores the ways through which states refer and narrate –namely, talk about – who's in and who's out the international community. The main textual corpus for this research is an original database of the annual speeches of heads of states at the general debate of the UN (1992-2014, n=4,264 texts) that represents the array of voices that comprise the international community. By applying methods of automated computerized text analysis, the paper surveys states' tendencies to name and construct the international community as well as to name and single-out specific members of the community. It further suggests a comprehensive purview on both the types of targeted and targeting states as well as on the contexts in which, the international community – as a reference point – is being used to render states' actions as legitimate or illegitimate.

Yaron Schneider, Hebrew University of Jerusalem, “*Peacekeeping Operations and Human Rights Norms: Intended and Unintended Outcomes.*”

Contemporary peacekeeping operations (PKOs) participate in state-building processes and provide humanitarian aid to civilians in zones of conflict and crisis. The new generation of peacekeeping operations transcends the traditional role of peacekeepers as monitors and coordinators of inter-state security arrangements. They also lead to increased interaction between peacekeepers and domestic non-state actors in zones of conflict.

The paper examines how PKO's interactions with domestic non-state actors affect the promotion of human rights norms in conflict zones. The United Nations peacekeeping Department states that “All staff in peace operations have the responsibility to ensure the protection and promotion of human rights through their work.” Accordingly, I ask: Under which conditions peacekeepers do promote norms of human rights of the states (or the organization) that support them, and under which conditions do PKOs fail in that matter?

The analysis is based on a comparison of three UN PKO missions during the 1990s: UNMIK (Kosovo), UNOSOM (Somalia), and UNIFIL (Southern Lebanon). In order to assess the success or failure of human rights norms promotion, I examine the strength and quality of the following variables: (a) the accountability of PKOs regarding the promotion of human rights norms, based on the institutional design and mission's procedures; (b) the legalization of human rights norms in domestic laws or domestic social norms; and (c) the activity of advocacy networks and NGOs as agents of human rights norms in conflict zones.

Dr. Henry Lovat, University of Glasgow, “*Why Does International Law Regulate Non-International Armed Conflict? The Emergence of the International Civil War Regime, 1949-1998.*”

The emergence of civil war-governing provisions in the 1949 Geneva Conventions, 1977 Additional Protocols, and the 1998 ICC Statute is puzzling given governments' traditional preference to retain discretion in responding to armed insurrection. To explain this phenomenon, the paper develops a pluralist theoretical model to identify factors likely to affect multilateral negotiation outcomes, applying this to the drafting of key treaty provisions.

The analysis suggests that regime development is explicable primarily by proponents successfully framing arguments in terms of shared principles and values. In contrast, technical expertise and great power preferences alone each have only limited impact on negotiation outcomes.

ג.6. המזרח התיכון במבט השוואתי

ד"ר יורם עברון, אוניברסיטת חיפה, "תמורות במדיניותה של סין במזרח התיכון: השלכות לאזור".

מאז סוף העשור הראשון במאה-21 חל גידול משמעותי בהיקף ובאופן פעילותה של סין במזרח התיכון. ממדינה הממוקדת במקסום רווח כלכלי ומתרחקת ממעורבות פוליטית, סין הופכת מעורבת בתהליכים מדיניים באזור, מגבירה את פעילותה הצבאית, ואף כוללת את האזור בתכנית הדגל של מדיניות החוץ שלה – One Belt, One Road (OBOR). שינוי זה נעשה באופן מודע ומתוכנן חלקית, המונע על-ידי מגוון שיקולים, ביניהם אוריינטציית מדיניות החוץ במדינה, הזדמנויות שנוצרו עקב שינויים אזוריים וגלובליים, ותגובה למדיניות ארה"ב. אחת התוצאות היא שהלחצים מצד סין לשתפה בתהליכים אזוריים הולכים וגוברים, וכך גם הציפיות החיצוניות שכך יקרה. בד בבד, ניכר שאופן התנהלותה של סין באזור שונה מהאופן בו התנהלו מעצמות עולמיות אחרות שהיו פעילות בו במהלך עשרות השנים האחרונות. משקיפים שונים אף מטילים ספק האם חל שינוי יסודי בגישתה לאזור.

מטרת ההרצאה הינה להציג קווים אופייניים לדפוס פעילותה של סין במזרח התיכון, ולבחון את משמעותם. הדבר ייעשה על-ידי סקירת הלכי החשיבה הדומיננטיים בסין לגבי המזה"ת, זיהוי האינטרסים והמטרות שלה באזור, ואפיון דרכי פעולתה בתחומי הדיפלומטיה, האסטרטגיה, הכלכלה, החברה, והתרבות. לביסוס והמחשת הממצאים תיבחן מעורבות סין במאבק המתנהל באזור נגד ארגון המדינה האסלמית. הממצאים שתעלה בחינה זו יאפשרו להגדיר את נקודות הדמיון וההבדל בינה לבין מעצמות אחרות שפועלות באזור, והמשמעות האפשריות מבחינת שחקנים ותהליכים אזוריים. במימד המושגי, הניתוח יעמוד על הקשר בין שינוי כמותי לשינוי איכותי בהתנהלות מדינות ויתרום לחידוד הדיון במשמעות המושג 'שינוי מדיניות'.

דן סגיר, האוניברסיטה העברית, "ביקור בארמון בגדד: מסמכי צאם חוסיין וחקר ההרתעה הישראלית".

מסמכי צאם חוסיין שנתפסו על-ידי הצבא האמריקני לאחר כיבוש בגדד בשנת 2003 מהווים אוצר בלום להיסטוריונים וחקרים אחרים של העולם הערבי ועיראק תחת משטרו של צאם חוסיין. עשרות אלפי מסמכים וקלטות שמע הועברו לארה"ב ורבים מהם תורגמו לאנגלית ושחררו לעיונה של הקהילה האקדמית. המסמכים חושפים את תהליכי קבלת ההחלטות של הנשיא העיראקי בנושאי פנים, בפוליטיקה האזורית ובמשברים והמלחמות השונות שבהן עיראק הייתה מעורבת. היומרה של צאם חוסיין בתחילת שנות ה-80 למצב את עיראק כמחליפתה של מצרים כמנהיגת העולם הערבי בסכסוך מול ישראל, והמאמץ שלה לפתח נשק גרעיני הפכו אותה ליעד מרכזי של ההרתעה הישראלית. על רקע זה, מחקרים העוסקים בביצועי ההרתעה הישראלית (קונבנציונלית וגרעינית) בסכסוך הישראלי-ערבי ובדיאלוג ההרתעה בין ישראל לעיראק תחת משטרו של צאם חוסיין, יכולים להפיק תובנות נדירות במיוחד כתוצאה מקריאת המסמכים השונים. הזדמנות זו היא נדירה מפני שלחקרים ישראלים ואחרים יש בעיה של נגישות למקורות בעולם הערבי ולנוכח העובדה שהמשטרים במדינות אלו לא פותחים לעיון הציבור מסמכים רשמיים גם כעבור שנים רבות.

להלן כמה מהשאלות שמאמר זה ינסה להשיב עליהן: האם המסמכים הפריכו או איששו את המחקרים הקודמים על ההרתעה הישראלית? האם תפיסותיו של צאם ביחס לישראל בשיחות סגורות היו שונות מהתבטאויותיו הפומביות? האם המיצוב הגרעיני העמום של ישראל יצר פערי ידע ומיס-קונספציות אצל המנהיג העיראקי? האם ניתן להסיק מסקנות מגישתו של צאם להרתעה הגרעינית של ישראל – בדיונים הסגורים – לגבי מנהיגים ערביים אחרים? האם נמצא במסמכים "האקדח המעשן" בנוגע לביצועי ההרתעה הגרעינית הישראלית מול השליט העיראקי? ומה הייתה – בסופו של יום – התרומה של חשיפת מסמכי צאם חוסיין לחקר ההרתעה הגרעינית של ישראל?

Exequiel Lacovsky, "The Israeli Stance on the Prospect of a Nuclear Weapons Free Zone in the Middle East and its Latin American Link."

This paper addresses the Israeli stance on the prospects of a Nuclear Weapons Free Zone (NWFZ) in the Middle East. Since the mid-1970s, when the first Middle East proposal was introduced, it has been regarded as one of the most pressing issues in the non-proliferation field and one of the most controversial. The Non-Proliferation Treaty (NPT) itself has been linked to the prospects of a NWFZ in the Middle East. For instance, in 1995, the indefinite extension of the NPT (at its Review Conference) was achieved only after the introduction of the "Resolution on the Middle East." In 2010 the NPT Review Conference set a date for a conference to discuss

the NWFZ in the Middle East (it was supposed to be held in 2012). In 2015, the NPT Review Conference failed because of the little progress in this respect.

Interestingly, Israel had endorsed the concept of a NWFZ in the Middle East back in 1974, but understood it as a “process of inter-governmental consultation similar to that which preceded the adoption of the Latin American Treaty of Tlatelolco” (Ygal Allon, Israeli Foreign Ministry). The same position is still held by Israel nowadays. Consequently, the main question to be formulated here is: Why has Israel looked at the Latin American Tlatelolco Treaty as a precedent in order to adopt its policy? In the paper, I argue that the Latin American model was an attractive model for Israel, since it had the potential to address its security and normative concerns. In addition, I argue that the same security and normative concerns continue to be relevant in Israel today, so that the same stance vis-à-vis a NWFZ is still in place.

Jony Essa, Hebrew University of Jerusalem, “*Continuity and Change in the Ownership of the Syrian Armed Forces since 2000.*”

Why do some mechanisms of inter-communal conflict regulation lead to stability in divided societies while others fails? To address this question it is vital to ask how political and security institutions in divided societies interact to bring about stability or violence, and how changes in the composition in part or all of these institutions may perpetuate or undermine such diverse outcomes.

This paper discusses the transformation of the officer corps of the Syrian Armed forces during the period 2000-2015, based on original data collected on a few dozen officers who served in this institution over those fifteen years. The paper examines the Syrian Armed forces as an institution that demonstrates the complex inter-linkage between the security sector, on the one hand, and the pattern of inter-communal relations, on the other hand.

The paper proposes that the institutionalization of political and security sectors in various systems of inter-communal relations has a positive effect as a mechanism of regulating violence. In order to illustrate this argument, the paper analyzes the variance of violence of inter-communal relations in three ethnically divided societies: Lebanon, Jordan, and Syria. In these cases, the role of institutionalization of both political and security institutions and its impact on the episodes of conflict outbreak or lack thereof will be examined. Within each case, two different regulating goals of the inter-communal mechanism will be examined; prevention prior to the conflict and reestablishing peace and defusing violence in the post-conflict phase. I attempt to show that notwithstanding the type or timing of the mechanism high degrees of institutionalization of inter-communal relations are conducive to stability in divided societies.